Hodnota Božieho kráľovstva a súčasnosť

Ježišov učeník v dobe koronavírusu

Dostal som zadanie, aby som povedal niečo na tému: „*Hodnota Božieho kráľovstva a súčasnosť*“. Ja som si to nazval inak. Nazval som to: *„Ježišov učeník v dobe koronavírusu.“* Prečo? Pretože pojem Božieho kráľovstva môže byť široký, môže byť interpretovaný teologicky, filozoficky, ale ja by som chcel, aby sme hovorili o nás. Som presvedčený, že Božie kráľovstvo je Božia nadvláda v srdci každého z nás, teda že to je o našich vzťahoch. A skrze nás toto Božie kráľovstvo, Boh šíri aj do sveta, do našich vzťahov, do druhých ľudí a premieňa tento svet tak, ako premieňa nás.
Nuž a nazval som túto tému: *„Ježišov učeník v dobe koronavírusu“*.
Prečo „*v dobe koronavírusu*“? Pretože toto ochorenie, ktoré od jari ovplyvňuje doslova celý svet sa niekedy zdá, že ho ovplyvňuje až príliš.
A prečo *„Ježišov učeník“*? Preto, lebo keď sa povie kresťan, tak často ľudia pod tým majú zvláštny obsah. A bol by som rád, ak by sme mali jasné o kom a ku komu hovoríme. Pretože slovo kresťan je niekedy bezobsažné, alebo dokonca má iný obsah, ako to je v evanjeliách. Pod pojmom kresťan sa rozumie často ten, kto sa narodil do kresťanskej rodiny, kto bol pokrstený ako dieťa, kto bol vychovaný vo viere bez ohľadu na to, či žije vo viere, alebo nie. Proste sa k nej hlási. To je síce pekné, ale dôležité je, ako svoju vieru prežíva vo svojom vnútri, pretože to rozhoduje o jeho postojoch ku svetu a ku chorobe o ktorej hovoríme. Kresťan, ktorý nežije svoj vzťah s Ježišom ako vzťah dôvery a lásky, ktorý nemá na prvom mieste presvedčenie a istotu komu patrí - čo následne aj najviac určuje jeho život - tak sa nakoniec správa tak, ako všetci ostatní. Úplne bez rozdielu medzi veriacim a neveriacim. Ale ten, kto Pánovi dal svoj život, kto zakúsil, že Boh ho miluje veľmi osobne, komu sa dal Boh poznať, tak ten prijal nový život a žije z toho podstatného a to ovplyvňuje aj jeho život k druhým a aj svoj vzťah ku svetu, k spoločnosti v ktorej žijeme.

Prečo chceme hovoriť o dobe ovplyvnenej vírusom Covid-19? Pretože to ovplyvňuje naše životy a životy iných ľudí. Ochromilo to celú spoločnosť. Existuje navyše množstvo otázok na ktoré existuje veľa protichodných odpovedí a názorov. Prečo to vzniklo? Ako to vzniklo? My sa navyše niekedy aj medzi sebou dohadujeme prečo tie veci vznikli, k čomu sú, kto je za nimi. Preto to musíme zobrať vážne. Ja avšak nebudem hovoriť o vírusoch, o ich vzniku, o liečení, ochrane, vyšetrovaní ochorenia, či ekonomickom dopade. Ale budem hovoriť o tom, čo si myslím, že po nás Boh chce a ako sa k tomu máme ako Ježišovi učeníci postaviť.

Prvá vážna otázka: Prečo Boh necháva na ľudstvo dopadnúť také ochorenie ako Covid-19?

My vieme, že všetko má Boh v rukách. Prečo teda Covid-19? Nuž je to rovnako preto, ako aj ostatné katastrofy, choroby, starnutie ... Je to jednoducho fyzický obraz toho zla, ktoré prišlo do sveta ľudským hriechom - čo je skutočná duchovná katastrofa. Je to hriech, ktorý ignoruje a neposlúcha Boha. Človek si urobil si Boha zo seba a zo stvoreného sveta. Každá

choroba a smrť je to obraz niečoho iného t.j. hrôzy duchovnej. Žiaľ, nešťastia tu budú tu tak dlho, ako bude trvať tento svet. Pavol v liste Rimanom kpt 5. hovorí: "*Skrze jedného človeka vošiel do sveta hriech a skrze hriech smrť a tak smrť zasiahla všetkých, pretože všetci zhrešili*." Smrť má rôznu podobu, ale zasiahla všetkých. Teda od okamihu pádu ľudstva do hriechu je ľudská história pretkaná katastrofami, chorobami, smrťou. A potom k tejto realite pristúpil Boží nepriateľ (ktorý túto realitu odvedením od Boha spôsobil) a začal nás klamať:

A) Postavil človeka proti Bohu, takže človek za všetko Boha obviňuje. Teda tá naša otázka: "*Prečo Boh necháva dopadnúť koronavírus na ľudstvo?*" - dostane pod vplyvom Zlého nádych výčitky proti Bohu. Pane prečo?
B) Ďalšou činnosťou Božieho nepriateľa je vznik strachu. Strach z utrpenia, choroby, katastrof, zo smrti.

Obidve tieto veci vedú človeka k zúfalej snahe človeka mať veci pod kontrolou. Určovať ich. Vybudovať si bezpečný svet. Pochopíme potom u neveriacich ľudí opatrenia, ktoré sú až prehnané a nerozumné. Je to preto, lebo človek ktorý nemá Boha, nemá skoro inú možnosť ako brať veci do svojich rúk a snažiť sa ich ovládať. Ibaže z tejto snahy mať veci pod kontrolou a vo vlastných rukách vyrastá ďalšia úzkosť a neschopnosť žiť slobodne svoj každodenný život. Teda táto naša túžba mať veci pod kontrolou v spojitosti s naším strachom a úzkosťou nás okráda najskôr o vnútornú slobodu a následne o vonkajšiu slobodu.

Naraz si človek sám - bez toho aby si to uvedomil - vytvára väzenie. Cíti sa nekonfortne, ľudia sú smutní, nešťastní, zahorknutí, nahnevaní a skoro ani nevedia prečo. Jednoducho sa ocitli vo väznení. Ľudia sa v spoločnosti tak stávajú - slovami Písma - "stádom vedeným na zabitie".

Keď prví ľudia padli do hriechu, tak vlastne dali prednosť sebe pred Bohom a tomu, čo Boh pre nich chcel. Nedovolili Bohu, aby im On dal to, čo pre nich pripravil, ale uverili Pokušiteľovi a vzali „život do svojich rúk“. Čiže dali prednosť vlastnej múdrosti, pred dôverou v Boha. Vymenili nezávislosť za dôveru a oddanosť Bohu. Tá "nezávislosť" to je koreň všetkých hriechov a akéhokoľvek zla. Satan následne vrhol ľudstvo do otroctva, beznádeje, hriechu a utrpenia. My vieme, že Boh to tak nenechal, že On poslal svojho Syna, ktorý vzal na seba všetku tú biedu, ktorú sme si privodili sami. On jediný môže dať zmysel všetkému tomu, čo prežívame. Ibaže svet z veľkej časti o tom nevie. Ale sú tu Ježišovi učeníci, ktorí to vedia ... že posledným slovom nie je smrť, ale je život, že posledná nie je beznádej, ale nádej, že všetko má svoje riešenie a to jedine v Bohu.

My sme dostali dar viery a poznania Ježiša a s tým aj poslanie voči svetu, ktorý Boha nepozná. Preto je tak dôležité, aby sme v týchto základných okolnostiach života konali inak, ako koná stádo. Aby sme na jednej strane rozumeli tým ľuďom, ktorí Boha nemajú, ale súčasne aby sme vedeli, čo máme konať my.

Teda - čo má konať Ježišov učeník v tejto ťažkej a zložitej dobe ako je tá súčasná?
Nuž, svojím spôsobom má konať to, čo robí vždy, alebo čo by mal konať vždy. Tj. žiť pre Ježiša, podľa jeho evanjelia, poslúchať ho, nechať sa viesť a prenikať jeho Duchom a to bez ohľadu na okolnosti. To či človek má skutočnú vieru, to sa pozná podľa toho, do akej miery je ovplyvňovaný vonkajšími vecami. Viete sami, že keď ľudia prežívali väznenie, koncentráky, niektorých ľudí to privádzalo k ešte väčšej vnútornej slobode a pritiahlo k Bohu a niektorí tam zo zúfalstva svoj život skončili. Teda to na čom veľmi záleží je - aby náš život bol určovaný Bohom a nie vonkajšími okolnosťami. To nie je jednoduché! Rozhodujúca je sila vnútorného puta, ktoré s Bohom máme.

Druhá otázka: Čo sa zmenilo s príchodom choroby Covid-19?

Určite by to bol väčší zoznam skutočností, ale ja som si pre seba napísal nasledujúce:
Došlo obmedzeniu spoločenskej a aj náboženskej aktivity, čo "vykoľajilo" tak veriacich, ako aj neveriacich. U veriacich sa to prejavilo tak, že vo chvíli keď začali byť limitované počty v kostoloch, alebo bolo verejné slávenie úplne zakázané, tak veľmi veľa veriacich začalo mať pocit, že nemôžu žiť s Bohom.
Ale náš život s Bohom predsa neurčujú bohoslužby! Jediná bohoslužba určuje náš život a to je tá o ktorej hovorí apoštol Pavol v liste Rimanom 12 kpt. "*Prinášajte seba samých v obetu živú, svätú a Bohu milú - to je Vaša duchovná bohoslužba*". Ľudia sú v panike ... a predstavitelia Cirkvi, aby im túto paniku zmiernili, tak im začali účasť na bohoslužbách ponúkať cez prenosy v počítačoch a streem na internete. Ale podstata viery nie je v tomto. Tá je v tom, že JA prehĺbim svoj vzťah s Bohom.

Koncil nás učil, že máme bohoslužbu Slova a Bohoslužbu obety a že Ježiš sa nám dáva ako v Eucharistii tak aj v Slove. Normálne by bolo, že vo chvíli, keď nemôžeme prijímať Eucharistiu, tak začneme Krista o to viac prijímať v Slove a bohoslužby verejné nahradíme bohoslužbou, ktorú môžeme konať vo vlastnej rodine, alebo medzi tými najbližšími a objavíme hĺbku kresťanstva v mini-Cirkvi. Pretože bez toho aj tak všetky veľké bohoslužby nemajú zmysel. Ibaže my sme sa žiaľ dostali do situácie keď v mnohých rodinách nie je spoločná modlitba, nie je spoločné čítanie Písma, nie je spoločné vyznávanie hriechov - všetko sa nechá na "kostol" a potom keď nám ho niekto zatvorí, tak máme pocit, že nemáme nič.

Ďalej došlo k zabrzdeniu ekonomického rastu. Do akej miery sa to dotýka nás to neviem, ale určite sa to dotýka mnohých ľudí. Jednak došlo k ohrozeniu pohodlného zabehnutého štýlu života, ktorý je do istej miery luxusný. Patríme medzi najbohatšie krajiny sveta. Na zabrzdenie rastu ľudia určite neboli pripravení. Avšak taktiež mnoho ľudí sa ocitá na hranici biedy a chudoby. Nie všetci mali vytvorený doma "vankúš" rezervy. To je vážna vec, pretože naraz sa z ľudí ktorí boli samostatní stávajú ľudia, ktorí sú závislí.
Následne došlo k izolácii - zvlášť starých a chorých ľudí. To je realita, ktorá je veľmi bolestivá, pretože my týchto ľudí v snahe ochrániť ich pred chorobou ich vystavujeme extrémnej opustenosti, ktorá je často vo svojich dôsledkoch horšia ako prípadná choroba.

Veľmi veľa starých ľudí dobre vie, že život majú vo veľkej miere za sebou a ak sú to ľudia veriaci, tak verím, že mnohým je skutočne jedno, či ich Boh povolá za týždeň, mesiac alebo za rok. Ale čo im nie je jedno je to, že zostávajú v tomto období sami a navyše sú vystavení masáži televízie, rozhlasu, správ kde navyše nepočujeme o ničom inom. Ak by nebolo povodní, tak ani nepočujeme žiadnu iná správu. To si myslím, že pre ľudí ktorí nemajú iné sociálne kontakty a sú odkázaní na svoju izbu a posteľ, že je to niečo strašné. To treba taktiež zobrať vážne.
Jedno je dôležité - ľudia zo všetkého najviac začali venovať pozornosť opatreniam a správam ktoré s tým súvisia. Všetci čakáme čo bude od zajtra nového a potom to medzi sebou posudzujeme. Stretávame sa s ľuďmi, ktorí majú rovnaký názor na vec a tí, ktorí majú opačný názor tak sa na nich začneme súcitne dívať, alebo hnevať až naraz sa nám spoločnosť a veriacich nevylučujúc rozdelila. Rozdelenie ide našimi rodinami, komunitami. Jedni pohŕdajú druhými a posielajú si navzájom odkazy dokazujúce fakty z jednej a druhej strany. Takto sa diablovi podarila skvelá vec - jednoducho nás rozdelil a to je ešte horšie ako akákoľvek iná forma nákazy, pretože toto je nákaza hriechu. Navyše sa mu podarilo, že sa na seba hneváme, že sa ohovárame, kritizujeme. Hnev nikomu a ničomu nepomôže.

Dostali sme sa do situácie, keď celá spoločnosť nežije ničím iným ako touto témou a to je alarmujúce. Pretože my sme poznali Boha a máme žiť pre Božie kráľovstvo. Máme žiť teda tomu, čo Boh chce konať v ľudských srdciach, v mojom srdci a srdci druhých ľudí.

Je dôležité pripomenúť fakt, že Bohu sa nikdy nič nevymklo z rúk. Aj keď sa nám to niekedy môže tak javiť. Jedine Boh má schopnosť dať zmysel všetkému čo prežívame - aj katastrofám, chorobe aj smrti. Prečo teda Boh tieto skutočnosti dopúšťa? Pozrime sa do písma - list Rimanom:

"*Stvorenstvo nebolo totiž podrobené pominuteľnosti z vlastnej vôle, ale skrze toho, ktorý ho podrobil. Trvá však nádej, že aj samo stvorenstvo bude oslobodené z otroctva skazy do slobody a slávy Božích detí. Vieme totiž, že všetko stvorenstvo až doteraz spoločne vzdychá a spoločne trpí pôrodné bolesti*." Rim 8.20 (SEP)
Čiže celé tvorstvo bolo ľudským hriechom uvrhnuté do márnosti, pominuteľnosti, utrpenia a zániku. Spolu s ľuďmi ako hovorí Pavol - celé tvorstvo vzdychá až doteraz. A Pavol pokračuje: "*A nielen to, ale aj my, ktorí máme prvotiny Ducha, sami v sebe vzdycháme a očakávame adoptívne synovstvo, čiže vykúpenie svojho tela*." (SEP)

Teda týka sa to aj Ježišových učeníkov - to je veľmi dôležité. Tak ako Ježiš sám sa nevyhol ťažkostiam ľudského života, tak z týchto ťažkostí nevyslobodí tých, ktorí mu patria. Kresťan nie je ten, kto nie je nikdy chorý. Dokonca ako to uvidíme za chvíľu môže to byť úplne obrátene. Aj tí, ktorí žijú z Božieho Ducha a patria Kristovi tak trpia kvôli následkom ľudského hriechu - tj. Katastrofami, chorobami a ak chcete tak aj koronavírusom. Ale na rozdiel od neveriacich my vieme, že Ježiš s nami spojil svoj život, že vzal na seba našu bolesť a naše choroby a všetko zbavil nezmyselnosti, bezmocnosti, beznádeje a bezcennosti. Dokonca on z týchto ťažkostí urobil cestu k definitívnemu životu. Víťazstvo života nad

smrťou. Nejde o to, aby sme tým ktorí vieru nemajú (prípadne tým, ktorí sa síce za veriacich považujú, ale vzťah s Ježišom neovplyvňuje ich život), aby sme im tieto skutočnosti hovorili. Jednoducho človek si vo vlastnej úzkosti a beznádeje nepomôže. Musíme to urobiť inak: dôležité je, aby som ja veril, ako sa veci majú, pretože potom budem pristupovať k týmto skutočnostiam úplne inak.

My ako Ježišovi učeníci vieme, že život sa smrťou nekončí a taktiež vieme , že zdravie je síce obrovská hodnota, ale nie je najväčšou - to sa veľmi ťažko odovzdáva trpiacim neveriacim alebo formálne veriacim. V tom sa učeník bude vždy líšiť - pretože pre kresťana, ktorý žije s Kristom je najväčšia hodnota Boží život v nás. My vieme, že budeme chorí a zomrieme, ale stratiť ten podstatný život - Boží život v nás - to znamená stratiť večnosť.
Pavol píše: "*Ak totiž žijeme, žijeme Pánovi, ak umierame, umierame Pánovi, a tak či žijeme, či umierame, patríme Pánovi*." (Rim 14,8) - či sme zdraví, alebo chorí. Boží život je skutočná láska ktorú Boh do nás vložil a ktorej nás učí. Slová "patríme Pánovi" to je pre Ježišovho učeníka veľmi dôležité - vedomie toho komu patríme. Je to dôležitejšie ako čo si myslím, čo robím. Je to dôležitejšie ako chodiť do kostola a pristupovať ku spovedi. To najdôležitejšie je, aby som vedel, že som Jeho a toto nikdy nespochybnil. Patríme Kristovi ako jeho učeníci - keď vieme, že on je s nami, prežíva to s nami, je v nás. ... Všetko prežíva spolu s nami. A taktiež patríme Otcovi - to znamená, že sme Jeho deti a On sa o nás postará. Z tohto vedomia vyrastá naša dôvera, ktorá zaháňa strach, úzkosť a beznádej. Prináša pokoj aj keď vedľa nás zúri búrka. Pokoj prichádza z vedomia, že patrím Bohu. Tento život, ktorý máme od Boha to je On sám, to je jeho Duch, jeho láska. Je to láska Boha, ktorá je iná ako ľudská. Je skutočná. Naša ľudská láska je niekedy povrchná, pocitová. Božia je naozajstná a je trvalá. Teda nielen niekedy, načas, na chvíľu. Božia láska chce pre človeka vždy len dobro. Ale my nevieme, čo je pre nás dobré! Ak by sme to vyhrotili, tak neviem, či je pre mňa dobré byť zdravý až do smrti a potom ma museli popraviť aby sa ma zbavili, alebo aby som bol celý život chorý. Ja to neviem, ale to vie predsa Boh a všetko je prejavom Jeho lásky. Teda to najdôležitejšie je, aby som mu neprestal dôverovať.

Čo má robiť Ježišov učeník?
1. Nestratiť vedomie komu patrí.
2. Neprestať dôverovať v dobrotu a Božiu prozreteľnosť - tak dať priestor Božej láske. To je veľmi dôležitá skutočnosť - dať priestor Božej láske.

To, že Boh má všetko vo svojich rukách rozhodne neznamená, že ja nemusím nič konať. Boh si ma chce používať. Ježiš je tu na zemi prítomný vo mne a v tebe - v každom z nás. Práve v takýchto krízových situáciách sa prejaví, či je človek sebec, alebo či už má v sebe trošičku aj z tej Božej lásky. My sme sebci tak trochu všetci. Rozdiel je v tom, či to človek vie, že je sebecký a že často myslí na seba, má strach o seba, má pocit že má nejaké privilégiá, že má právo na niečo viac ako ten druhý, v dobe choroby že má privilegované kontakty na doktorov lieky, nemocnice - to všetko sú prejavy skrytého sebectva. Veď ten druhý je rovnaký ako ja - nie? Ale ak človek vie o sebe, že je sebec, tak to môže Pánovi predkladať, môže prosiť o odpustenie a prosiť aby tá Božie láska zvíťazila nad sebou samým. Avšak ak si

človek myslí, že nie je sebec, tak väčšinou veľmi rozlišuje medzi sebou a tými ostatnými. Pre Ježišovho učeníka je každá skúsenosť utrpenia cestou k očisteniu a obrátenia. Ľudia donedávna na používali na opis tejto skutočnosti termín: "Božia bázeň". Z nášho katolíckeho prostredia sa tento termín vytratil. Myslí sa tým to, že ak Boh dopustí do nášho života niečo ťažké, tak to prijmem ako skutočnosť, že Boh s tým v mojom živote niečo zamýšľa. A je to pozvanie, aby som sa celým srdcom obrátil k Bohu a celým srdcom mu dôveroval a postavil sa do postoja, že ho budem milovať celým srdcom, pretože Pavol hovorí - tým, ktorí budú milovať Boha, všetko slúži na dobré. Ale pozor! Iba tým, ktorí milujú Boha - všetko slúži na dobré. Inak z toho utrpenia môže zostať iba utrpenie a toto utrpenie môže zostať boľavé a nezmyselné. Preto je veľmi dôležité, aby sme Boha milovali a viedli iných k láske ba dokonca milovali ho aj za tých, ktorí ho nepoznajú, aby aj v ich živote to všetko malo nejaký zmysel a pomohlo k dobrému. Preto je tak dôležitá modlitba za tých, ktorí trpia a nemajú Boha.

Pod tlakom všetkého, čo prežívame sme pozvaní uvedomiť si aj skutočnosť: "*Na čom skutočne záleží*?" V živote ide na prvom mieste o vzťahy ako k Bohu tak aj k druhým ľuďom. Viac ako na prácu, úspech, odpočinok, zábavu. Naša spoločnosť skutočne žije všetkým možným... A teraz sme sa ocitli v situácii, kedy sme zavretí doma. Nehodnotím, či je to dobre. Iba viem, že tých apelov zostať doma pribúda - tak zo strany štátnej ako aj cirkevnej hierarchie. Byť doma! Ale to najdôležitejšie je, aby sme začali investovať do tých najbližších vzťahov a vážili si to, že máme jeden druhého. Jednak, že máme Boha, že nie sme v živote sami.
Všetky tie ostatné dôležité veci - práca, povinnosti a často aj rôzni kamaráti nás často odviedli od toho najpodstatnejšieho. Teda táto doba nás vedie k tomu, aby sme si uvedomili, že ak mám niekoho, koho potrebujem, alebo kto potrebuje mňa - že som bohatý človek. Pretože "nie je dobré, aby bol človek sám" (Gn 2). Všetky prírodné katastrofy, tragédie a choroby sú vždy výzvou k pokániu a obráteniu a návratu ku Kristovi - znovuobjaveniu toho, kto je to Ježiš pre mňa, pre svet. V súčasnej dobe náboženského synkretizmu veríme, že Pána Ježiša nám vlastne nikto dnes neberie: „*všetko je jedno - ja mám Ježiša, ty máš Budhu...*“ Ale v tom prípade my sme zobrali Pánovi Ježišovi tú dôležitosť, ktorú má on v Božom pláne záchrany celého ľudstva. My mu musíme túto dôležitosť vrátiť, pretože bez Ježiša nič nedopadne dobre. On jediný kto za nás zomrel a vstal z mŕtvych má kľúč k premene a novému životu. Teda ak sa máme vrátiť ku Kristovi ako k Pánovi a záchrancovi musíme sa vrátiť k jeho Slovu. Znovu počúvať a prosiť aby nám Boh dával Slovo pre dnešný deň, pre túto situáciu, Slovu ktoré máme rozjímať, ktoré máme uskutočniť.

Spomeňte si na to, ako Lk 13 píše to, keď za Ježišom prišli so správou že Pilát zmiešal krv Galilejčanov s krvou ich obetí. Čo im na to Pán hovorí? Pridáva správu o spadnutej veži v Siloe kde zomrelo 18 ľudí a hovorí: "*Ak sa neobrátite a nebudete konať pokánie všetci podobne zahyniete*". Jediným riešením celej situácie je obrátenie, pokánie. My sme to v našom živote tak trošku zúžili na to, že občas vyznáme svoje hriechy v spovedi. Ale pokánie to je návrat celým srdcom - odvrátenie sa od uprednostňovania všetkého ostatného čo robím, ba aj všetkých svojich náboženských praktík pred Bohom samotným. Zápasím o Ježiša každý deň od rána do večera. To potrebuje celý svet. Ale svet ho nie je schopný prijať

a preto je potrebné, aby som ja žil pre Ježiša a bol nástrojom pre tento svet. Teda tým, čo teraz prežívame, tak Boh nás všetkých volá k pokániu. Aby sme si skutočne Boha zamilovali a nespoliehali sa na nikoho iného a nič iné, ako na Neho. Súčasná situácia nemá politické a ekonomické riešenie. Bolo by to samozrejme inak, keď by politici konali to čo majú, ekonómovia konali to čo majú. Ale to nie je naša starosť - my sa máme za nich modliť, lebo riešenie je v Božích rukách. Preto je dôležité dôverovať Mu a pýtať sa Ho čo máme robiť.

V dejinách Cirkvi (od samého počiatku) patrili kresťania ku skupine, ktorá sa v týchto alarmujúcich situáciách líšila svojím správaním od ostatných. V prvých storočiach nášho letopočtu v Rímskej ríši prepukol mor - a to bola príležitosť tej najväčšej evanjelizácie pre kresťanov. Pretože zatiaľ čo všetci sa rozutekali a zachraňovali svoj vlastný život, naši bratia a sestry vo viere zachraňovali chorých a starali sa o nich.
To isté sa stalo v dobe stredoveku a dobe cholery za Dona Bosca. To je niečo, čo je veľmi dôležité - prestať myslieť na seba. Ako sa na jednej strane obrátime smerom k Bohu tak sa na druhej strane musíme začať pýtať na tých, ktorých máme okolo seba. Musíme teda vyhlásiť boj proti sebectvu a strachu ktorý má každý sám o seba. Mierniť utrpenie druhých - to je konkrétny rozmer milosrdnej lásky prameniacej z Božieho srdca.
To má veľmi veľa podôb. Keď chorého nemôžem navštíviť, tak mu môžem zavolať, môžem niekomu doniesť nákup pred dvere, môžem sa na niekoho usmiať, môžem sa rozhliadnuť - či táto početná rodina nie je ekonomicky na dne. Môžem pomôcť rôznym spôsobom. Môžem pomôcť postrážiť deti maminke, ktorá potrebuje ísť do práce a dieťa teraz má domáce ON-LINE vzdelávanie.

Pre mňa bolo zaujímavé zistenie, že veľmi veľa ľudí, ktorí do kostola nechodili v tejto dobe sa začali správať veľmi altruisticky. Začali vyhľadávať komu by mohli pomôcť. Jednoducho mali Boha v sebe aj keď nechodili do kostola. Toto je náš Boh - ten ktorý sa ujíma toho druhého spôsobom, ktorý je možný. Ako kresťania sme pozvaní všímať si potreby druhých. Len sa nenechajme oklamať - tí čo najviac kričia zvyčajne nie je najviac núdzny. Tí ktorí sú najnúdznejší tak sú chudáci niekde v tichosti opustení a nikto o nich nevie. To, k čomu sme ešte ako kresťania povolaní je modliť sa za núdznych, za všetkých zovretých strachom, úzkosťou.

Pribudlo teraz toľko prípadov s vážnymi psychickými problémami. Modliť sa máme aj za tých, ktorí im slúžia. Ale za čo sa taktiež máme modliť k čomu nás povzbudzuje Písmo je modliť sa za tých, ktorým bola zverená moc. My nadávame – zľava sprava - ale hľa my potrebujeme, aby títo ľudia boli nástrojom Boha, aj keď Boha nepoznajú. K tomu aby to mohol Boh urobiť potrebuje modlitby svojich učeníkov. Teda modlime sa za predstaviteľov štátu a aj predstaviteľov Cirkvi.
Taktiež si myslím, že je dôležité modliť sa aj za náš národ - sme spojený s národom a Boh sa pozerá aj na zoskupenie národov a nesieme zodpovednosť za tých, ktorí ku nám patria. Náš národ vždy niečo prežíva - že máme takého predstaviteľa alebo iného. V tých vedúcich pozíciách vždy niekto bude a ja tam nebudem a vy tam taktiež nebudete, ale máme sa za nich modliť. Nech to už Boh zariadi akokoľvek. Nadávaním sa nikdy nič nevyrieši ani

potlačovaním a ani vonkajším hnevom. Táto služba a modlitba to je naša súčasná misijná činnosť. Pomôcť ľuďom ktorí žijú okolo nás. To čo sa ľuďom okolo nás zdá zlé, to je pre Ježišovho učeníka príležitosťou na Božiu milosť. Pán má pripravenú milosť aj pre tieto dni - pre celý svet i pre náš národ. Je potrebné mať oči viery, očakávať a prosiť s dôverou, že nás Boh prevedie týmto ťažkých obdobím.

A potom ešte jedna poznámka. Keď dobre čítame Sväté Písmo, tak vieme z evanjelií, alebo z knihy Zjavenia apoštola Jána, že Ježišov druhý príchod bude predchádzať mnoho katastrof, vojen, epidémií, chorôb, nepokojov, že bude veľa lží prorokov, ktorí budú tvrdiť, že majú moc nás pred týmto všetkým zachrániť. Človek sa desí, že hádam raz vymyslia vakcínu na nesmrteľnosť. Neverme ľudským "záchrancom". Neverme falošným prorokom a žime svoj vzťah s Bohom. Mesiáš už prišiel a znovu príde. Pán hovorí, že keď uvidíte, že sa toto začalo diať tak zodvihnite hlavu, blíži sa vaše vykúpenie. Ako kresťania sme povolaní pozerať sa dopredu s týmto pohľadom v definitívne víťazstvo Boha v mojom živote a aj dejinách sveta. To je tak veľká milosť! My veríme v Krista, máme Božie Slovo, sme vedení Božím Duchom. Dôležité je, aby sme sa nenechali rozhnevať, rozdeľovať, vyviesť z miery.

Ešte poznámka k limitujúcim opatreniam v živote Cirkvi. Myslím, si že je veľmi dôležité, aby sme teraz budovali tie najvnútornejšie vzťahy v Bohu. Aby sme ľudí povzbudzovali aby si konali domácu bohoslužbu, aby sa schádzali v modlitbe, aby boli ľudsky spolu. Môžu objaviť niečo, čo roky zanedbávali. Ak sa naučia vnímať Boha v tom najužšom kruhu rodiny, tak to dá úplne iný zmysel tým vonkajším verejným bohoslužbám. Ale bez toho vnútorného nebude mať zmysel to čo je navonok. Nenechajme sa zmiasť tým, že fyzickým zlom sú zasiahnutí aj mnohí naši bratia a sestry. Vybavil sa mi text z listu apoštola Petra: "*Veď už je čas, aby sa začal súd od Božieho domu.*" (1Pt 4). Teda Boh nás - jeho učeníkov očisťuje, volá nás k sebe aby sme boli schopní plniť poslanie ktoré nám ako učeníkom zveril. Aby sme skrze konkrétne skutky lásky svedčili o našom Bohu a do sveta plného zmätku, smútku a beznádeje vnášali Božie Slovo, pokoj Boží, nádej plnú nesmrteľnosti. Avšak tú najskôr musíme mať v sebe. Potom budeme tými, ktorí sú v tejto dobe v prvej línii.

Preto Ťa Pane prosíme, aby si nás naplnil svojím duchom, svojou láskou. Odním od nás všetok strach, úzkosť, otvor naše oči, aby sme dobre videli Tvoje pôsobenie uprostred bratov a sestier a aj aby sme videli tých ku ktorým nás chceš poslať. Daj nám ducha viery, aby sme sa prihovárali za tých ktorí o nás rozhodujú, aby si nám mohol dať - celému národu a celej Cirkvi potrebné milosť ktoré si pre nás pre túto dobu pripravil. Amen.

P. Vojtech Kodet